

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218200699
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1218200699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: maloletý S. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, T., zastúpený zákonným zástupcom O.. E. F., bytom F. XX, T., zastúpený OK advokátska kancelárie, s.r.o., Bajkalská 21/A, Bratislava, IČO : 47 242 884 proti žalovanej: Š. P., F.. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, T., zastúpená Advokátska kancelária BABIN, PETKO & partners, s.r.o., Hlavná 29, Prešov, IČO : 47 253 177 o zaplatenie 1.836,92 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody na zdraví - úhrada náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19.októbra 2018 č. k. 29C/9/2018-261, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdzuje. V napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania rozsudok súdu prvej inštancie zmeňuje tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 5% úrok z omeškania zo sumy 1.224,61€ od 7.2.2018 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,33%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1.224,61 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti (žalobca sa domáhal zaplatenia 1.836,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.12.2016 do zaplatenia) súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1/3.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že dňa 21.04.2015 došlo k pohryzeniu žalobcu psom menom T., stredoázijský pastiersky pes, v čase incidentu prihláseného do evidencie mesta Q. pod evidenčným číslom XXXXX, ktorého držiteľom v čase incidentu bola žalovaná. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX vypracovaného E.. S. J., znalcom z odboru zdravotníctvo, ktorý bol vypracovaný pre účely trestného konania, vyplýva rozsah zranení žalobcu, a to 7 hlbokých hryzných rán tváre od 0,5 cm do 4 cm, poloblúkovito vľavo od dolnej pery, pod pravým okom a navonok od pravého oka, ktoré si vyžiadali operáciu s následnou a hospitalizáciou od 21.04.2015 do 27.04.2015 a celkovú dĺžku liečby 15 dní. Znaleckým posudkom bolo stanovené bodové hodnotenie za náhradu za bolesť spolu na hodnotu 75 bodov a bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia na hodnotu 30 bodov. Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/23/2017 súd prvej inštancie zistil, že na Okresný súd bola podaná obžaloba na obvinené Š. P.Ú. (v tomto konaní žalovaná) pre prečin ublíženia na zdraví, preto, že ako držiteľka psa plemena stredoázijský pastiersky pes, prihláseného do evidencie mesta Trnava pod evid. č. XXXXX, menom T., dňa 21.04.2015 v čase okolo 10:45 hod. na trávnom verejnom priestranstve na F. K. Č.. XX - XX, mimo chovného územia nerešpektovala ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002, ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, následkom čoho došlo

k útoku psa na maloletého S. F. (v tomto konaní žalobca), počas ktorého bolo maloletému spôsobených 7 hlbokých hryzných rán tváre od 0,5 cm do 4 cm, polooblúkovito vľavo od dolnej pery, pod pravým okom a navonok od pravého oka, ktoré si vyžiadali operáciu s následnou a hospitalizáciou od 21.04.2015 do 27.04.2015 a celkovú dĺžku liečby 15 dní. Dňa 16.02.2017 bol vydaný trestný rozkaz, proti ktorému bol podaný odpor, čím došlo k jeho zrušeniu. Následne bol vydaný rozsudok č. k. 5T/23/2017-196 zo dňa 08.06.2017, ktorým súd rozhodol, že žalovaná je vinná zo spáchania trestného činu, pričom uložil žalovanej aj povinnosť nahradiť škodu vo výške 1.823,- €. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3To/78/2017-238 zo dňa 17.10.2017 žalovanú spod obžaloby oslobodil, poškodeného odkázal s nárok na náhradu škody na civilný proces.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 288 ods. 3 Trestného poriadku, § 10 ods. 2 zákona Trestného zákona, ustanoveniami § 420 ods. 1,3, § 422 ods. 1, § 422 ods. 2, § 444, § 449 ods. 1, § 517 ods. 1,2, § 563 Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 193 § 194 ods. 1,2 C.s.p. keď v konaní nebola sporná otázka výšky uplatnenej náhrady škody na zdraví. Rozsah a popis zranení žalobcu a bodové ohodnotenie v rozsahu 105 bodov bolo určené znaleckým posudkom č. X/XXXX, ktorý vypracoval E. S. J., znalec z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a traumatológia. Skutočnosť, či k zraneniam došlo pohryznutím alebo úderom zubami v tomto prípade preto nie je právne významná.

1.3. Súd prvej inštancie rozsah dokazovania určil s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3To/78/2017-238 zo dňa 17.10.2017. Krajský súd predmetným rozsudkom žalovanú spod obžaloby oslobodil a poškodeného odkázal s nárok na náhradu škody na civilný proces. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, že už v právoplatne skončenom trestnom konaní bolo ustálené, že k skutku došlo tak, že žalovaná sedela na lavičke a pes bol na zemi v jej tesnej blízkosti. Maloletý, v tomto konaní žalobca, sa pri nej a jej psovi zastavil, pričom jeho matka aj s mladšou dcérou pokračovali v chôdzi ďalej smerom na detské ihrisko. Psa najskôr pohladkal, čo mu žalovaná umožnila. V tom istom čase sa v tesnej blízkosti nachádzala aj p. J., ktorá krmila psa rožkom. Táto zároveň ukázala žalobcovi, ako môže aj on podať psovi jedlo, čo si poškodený vyskúšal. V momente, keď p. J. vybrala druhý rožok, chlapec siahol po ňom skôr, než mu v tom stihli zabrániť a pes to vyhodnotil ako hrozbu, preto si inštinktívne bránil potravu. Keďže bol chlapec v jeho tesnej blízkosti a natočený tvárou nárazom zubov pri otvorenej čelusti došlo ku vzniku opísaných poranení. Potenciálne nebezpečná situácia nastala v momente, keď sa p. J. rozhodla psa kŕmiť a žalovaná jej to umožnila. Zapojenie dieťaťa do tejto činnosti, aj napriek tomu, že mu bolo najskôr ukázané, ako má postupovať pri kŕmení, považoval súd za nevhodné a podľa krajského súdu si obžalovaná nepočínala dostatočne obozretne a predvídavo, čím dôsledne nesplnila svoju preventívnu povinnosť uloženú jej zákonom. V jej prospech však svedčí, že žalobcu upozornila, aby nestál v tesnej blízkosti psa, čo maloletý neuposlúchol, ako aj to, že mu spolu s p. J. vysvetlil, ako môže psovi jedlo podať. Súd takisto vzal do úvahy, že ku kontaktu psa s maloletým a k jeho uhryznutiu nedošlo počas toho, ako mu jedlo podával, ale nečakane v momente, keď sa maloletý rozhodol skôr dostať k ďalšiemu pečivu, ktoré svedkyňa vybrala s cieľom pokračovať v kŕmení psa. Závažnosť tohto nedôsledného prístupu zo strany žalovanej, po zohľadnení celkových okolností prípadu, ku ktorým sa pridalo aj zanedbanie preventívnych povinností zo strany matky maloletého a tiež svedkyne, p. J., nedosiahlo podľa súdu taký stupeň, aby bolo možné z materiálneho hľadiska ustáliť, že došlo k spáchaniu žalovaného prečinu. Záverom krajský súd v rozsudku uviedol, že po zohľadnení všetkých významných skutočností možno konštatovať, že žalovaná nepostupovala dôsledne pri plnení svojej preventívnej povinnosti a nesprávne vyhodnotila možné negatívne dôsledky svojho konania, preto jej konanie z formálneho hľadiska napĺňa všetky atribúty prečinu ublíženia na zdraví. Z materiálneho hľadiska, s odkazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, však jej konanie nedosiahlo takú závažnosť, aby bolo možné konštatovať, že tento skutok je trestným činom, a preto ju spod obžaloby oslobodil. Bolo tiež ustálené, že pes T. nebol v čase skutku nebezpečným psom, čo znamená, že nemusel mať počas pohybu na verejnom priestranstve nasadený náhubok a tiež, že žalovaná sa so psom nenachádzala na mieste, kde je všeobecne záväzným nariadením obce vstup so psom zakázaný.

1.4. Súd prvej inštancie poukázal na predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti, ktorými sú protiprávny úkon, ujma, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a ujmom a zavinenie. V danej veci boli, s ohľadom na právoplatne skončené trestné konanie a tam ustálené skutočnosti, naplnené všetky predpoklady na vznik zodpovednosti. Protiprávny úkon predstavuje nedôsledné plnenie preventívnej povinnosti zo strany žalovanej, ktorá nesprávne vyhodnotila možné negatívne dôsledky svojho konania, keď do procesu kŕmenia psa zapojila aj maloletého, žalobcu. Následne došlo nečakane ku kontaktu psa s maloletým a k jeho uhryznutiu v momente, keď sa maloletý rozhodol skôr dostať k ďalšiemu pečivu, ktoré vybrala svedkyňa, p. J., s cieľom pokračovať v kŕmení psa. Ujma je v danom prípade

škoda na zdraví žalobcu, ktorá bola znaleckým posudkom stanovená v rozsahu 105 bodov, čomu zodpovedá suma 1.817,- €. Pri škode na zdraví sa uhrádzajú aj účelné náklady spojené s liečením, ktoré žalobca vyčíslil vo výške 19,92 €. V trestnom konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi zanedbaním preventívnych povinností zo strany žalovanej. K ujme na strane žalobcu by nedošlo bez porušenia právnej povinnosti žalovanej. Zavinenie predstavuje psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu, ktorý je v rozpore s právom, je to vzťah k protiprávnemu úkonu a k ujme ako výsledku protiprávného úkonu. V danom prípade ide o nevedomú nebanlivosť, teda žalovaná nechcela spôsobiť škodu a ani nevedela, že ju môže spôsobiť, avšak vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery o tom vedieť mala a mohla.

1.5. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3To/78/2017-238 zo dňa 17.10.2017 vyplýva, že k oslobodeniu žalovanej spod obžaloby uplatnením § 10 ods. 2 Trestného zákona došlo aj z dôvodu zanedbania preventívnych povinností zo strany matky maloletého. S odkazom na citované ustanovenia § 193 a § 194 C.s.p. súd vykonal dokazovanie len v rozsahu zanedbania preventívnych povinností matky žalobcu. Oslobodzujúcim rozsudkom súd viazaný nie je. Zároveň je však potrebné uviesť, že žalovaná bola oslobodená spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda preto, že skutok, pre ktorý bolo proti nej vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom s odkazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona. Oslobodenie spod obžaloby neznamená, že sa skutok nestal, a teda že ním žalovaná nemohla spôsobiť škodu, náhrady ktorej sa žalobca aj v trestnom konaní domáhal, a teda že v konečnom dôsledku nemá nárok na náhradu škody. Rozhodnutie o tom, že bol spáchaný trestný čin vždy neznamená len konštatovanie zavineného protiprávného konania určitého páchatel'a, ale aj záver o narušení chránených spoločenských vzťahov a o vzniku určitej ujmy, ktorú v prípade niektorých trestných činov predstavuje škoda, napr. na zdraví, ktorej odškodnenie právne predpisy pripúšťajú, ako aj záver o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a ujmu. Z výsluchu žalovanej, matky žalobcu a tiež svedkyne E. T. mal prvoinštančný súd preukázané, že matka žalobcu sa v momente incidentu nachádzala s maloletou dcérou a svedkyňou T. pri hojdačkách približne 50 m od miesta, kde sa nachádzal žalobca a žalovaná spolu so psom. Z výpovede žalovanej vyplýva, že medzi miestom, kde sa skutok stal a miestom, kde sa nachádzala matka žalobcu sú aj stromy, múriky vysoké približne 1,5 m. Z výpovedí ostatných svedkov vyplýva, že medzi týmito dvomi bodmi sa nenachádzajú žiadne zjavné prekážky, ide o trávnatú, resp. betónovú plochu, bez optických prekážok. Súd však nemá dôvod neveriť výpovedi svedkyň v rozsahu, že od hojdačiek, kde sa nachádzali, mali výhľad na miesto, kde sa v danom momente zdržiaval žalobca (bez ohľadu výskyt stromov, či iných optických prekážok). Podstatnou však je skutočnosť, že matka maloletého, aj svedkyňa T. vo výpovediach zhodne uviedli, že matka maloletého v momente skutku hojďala dcéru a nebola otočená smerom k synovi, zareagovala až na hluk, zavrčanie psa a následný plač žalobcu. Nevideli priamo uhryznutie, až moment potom. Z výpovedí všetkých svedkýň tiež vyplýva, že trvalo istý čas, kým matka prišla k žalobcovi na miesto incidentu (niekoľko minút).

1.6. S ohľadom na citované ustanovenie § 422 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že nad maloletým, žalobcom, mala povinnosť vykonávať dohľad jeho matka, ktorá v určitom rozsahu dohľad zanedbala. Ak rodičia maloletých detí, ktorým iná osoba spôsobila škodu, zanedbajú dohľad nad maloletými, rodičia maloletých poškodených spoluzodpovedajú za škodu spoločne s tými, ktorí škodu spôsobili, podľa svojej účasti na spôsobení škody. Súd s ohľadom na celkové okolnosti danej veci rozsah účasti matky maloletého určil vo výške 1/3. Súd pritom vzal do úvahy aj skutočnosť, že matka maloletého vedela, že jej syn sa pristavil pri psovi väčšieho veku, poznala ho z prechádzok na ihrisku, pričom ona pokračovala s maloletou dcérou na hojdačky vzdialené približne 50 m, odkiaľ nemohla náležite reagovať na rôzne situácie, ku ktorým mohlo dôjsť pri kŕmení cudzieho psa. Bez ohľadu na to, či od hojdačiek je alebo nie je možný výhľad na miesto, kde sa nachádzal jej maloletý syn (aj pes), matka sa venovala maloletej dcére, pričom na incident reagovala až po tom, čo počula zvuky psa a plač syna. Je namieste aj otázka či by vedela reagovať v prípade, keby sa nachádzala aj pol metra od syna a zabrániť tak vzniku ujmy na jeho zdraví, išlo by však len úvahu, nakoľko sa nachádzala inde. V rozsahu zvyšných 2/3, čo predstavuje sumu 1.224,61 €, súd žalobe vyhovel.

1.7. Súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti uplatneného úroku z omeškania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.838,-€ (už) spolu s úrokom z omeškania výzvou zo dňa 22.01.2018. Predmetnú výzvu žalovaná prevzala dňa 01.02.2018, teda až po podaní žaloby na súde (26.01.2018). Navyše, v predmetnej výzve si žalobca už uplatnil aj úrok z omeškania, a to od 08.12.2016, kedy malo dôjsť k preštudovaniu celého trestného spisu a žalovaná sa v tomto termíne rozhodne musela dozvedieť o nároku poškodeného. Súd právny vzťah zo spôsobenej škody považoval za záväzkový vzťah (§ 489 Občianskeho zákonníka), na ktorý sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o záväzkoch, vrátane ustanovení o zániku záväzkov a omeškaní.

Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, zásadne treba vychádzať z toho, že škodca je povinný nahradiť škodu prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Právo poškodeného požadovať náhradu škody a tomu zodpovedajúca povinnosť škodcu škodu poškodenému uhradiť, spravidla nevzniká na základe rozhodnutia súdu, ale priamo zo zákona. Je teda zrejmé, že ak sa omeškanie týka peňažného dlhu vo forme náhrady škody (škody na zdraví), pre určenie, kedy dochádza k omeškaniu dlžníka (škodcu), je potrebné, z hľadiska určenia času splnenia, vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. Súd záverečné preštudovanie trestného spisu nepokladá za výzvu na plnenie peňažného dlhu. Súd poukazuje aj na samotný priebeh a výsledok konania, v ktorom bola žalovaná spod obžaloby oslobodená, v trestnom konaní nebolo o nároku na náhradu škody rozhodnuté.

1.8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nevykonal navrhované dôkazy, a to výsluch znalca E.. M., znalca R. a p. R. A., nakoľko išlo o skutočnosti už ustálené v predchádzajúcom trestnom konaní a nešlo o skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci. Súd nevykonal ani žalobcom navrhnutý dôkaz ohľadom psychickej spôsobilosti žalovanej vodiť psa mimo chovného priestoru (podľa § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z.), nakoľko predmetom tohto sporu je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví, psychická spôsobilosť žalovanej na existenciu tohto nároku nemá žiaden vplyv.

1.9. Záverom súd prvej inštancie dal žalovanej do pozornosti ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, a preto bez ohľadu na to, či pes je alebo nie je označený za nebezpečného, pravdepodobne bude potrebné aj s ohľadom na prejednanú vec, aby nosil aj náhubok, čím by žalovaná predišla ďalším správnym, civilným, či trestným konaniam a naplnila by tiež dikciu citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka. Všeobecná preventívna povinnosť platí aj v prípade, keď pes nie je vyhlásený za nebezpečného.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého úspešnejšiemu žalobcovi patrí proti žalovanej náhrada trov konania v rozsahu 1/3 (žalobca požadoval zaplatenie sumy 1.836,92 €, súd mu priznal 1.224,61 € (2/3); žalobca mal teda úspech v rozsahu 2/3, úspech žalovaného v konaní potom predstavuje 1/3, čo predstavuje celkový úspech žalobcu v rozsahu 1/3 (2/3 - 1/3). O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca aj žalovaná.

3. Odvolanie žalobcu smerovalo proti zamietajúcemu výroku a závislému výroku o trovách konania a žalobca žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď v prvoinštančnom konaní, okrem iných, navrhoval vykonať dôkazy a to výsluch svedka R. A., ktorý je susedom žalobcu aj žalovanej a vie sa relevantne vyjadriť k správaniu psa, ako aj postoj žalovanej v súvislosti s držaním psa. Výsluch znalkyne E.. M. k správaniu sa psa, k jeho agresivite, k znaleckému posudku O.. T.. R., ktorý znalkyňa spochybnila. Tieto dôkazy vykonané neboli, pričom mohli významne prispieť k zisteniu rozhodujúcich skutočností. Ďalej na pojednávaní dňa 19.10.2018 navrhol vykonať znalecké dokazovanie psychickej spôsobilosti žalovanej, nakoľko sa v daný deň dozvedel skutočnosť, že žalovaná mala byť psychiatrický pacient. Súd však navrhovaný dôkaz nevykonal, a to aj napriek tomu, že samotná žalovaná potvrdila, že dvakrát absolvovala psychiatrickú liečbu a aj napriek tomu, že § 4 zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, kladie dôraz na jednu zo zásadných požiadaviek - psychická spôsobilosť toho, kto vodiť psa.

3.1. Žalobca ďalej namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd v odôvodnení poukázal na § 415 Občianskeho zákonníka, ale nebral toto ustanovenie ako zásadné, čo je nesprávny prístup. Žalovaná porušila preventívnu povinnosť v plnom rozsahu a to jednak čo sa týka naplnenia pojmových znakov preventívnej povinnosti vo všeobecnej občiansko-právnej úprave, ako aj podľa § 4 zákona č. 282/2002 Z.z.. Žalovaná nevykonala opatrenia, ktoré by útoku predišli, najmä nezavolala matku poškodeného, neodišla od poškodeného, nezakázala psa kŕmiť, ani hladkať, neinštruovala svedkyňu J., zdržiavala sa s nevycvičeným plemenom pri detskom ihrisku a pod. Žalovaná mohla na dieťa skríknúť alebo ho odstrčiť, vedela, že tieto prostriedky prevencie má k dispozícii, avšak bála sa zakročiť, podľa žalobcu, z dôvodov, ktoré nemajú oporu v racionálnom uvažovaní. V prípade, keby povinnosti žalovanej boli plnené tak, ako predvída právny poriadok a spoločenské normy, nevznikol by daný následok. V neplnení preventívnych povinností žalovaná pokračuje až doposiaľ, nakoľko stále neprihlásila psa do evidencie obce, kde je držaný, tiež nenasadila

psovi náhubok a dokonca počas konania uviedla, že pes náhubok nenosí a ani nosiť nebude nakoľko nie je nebezpečný a tiež z dôvodu, že má kupírované uši. K aplikácii § 420 Občianskeho zákonníka žalobca poukázal nato, že súd v rozsudku uviedol, že boli naplnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti (protiprávny úkon, ujma, príčinná súvislosť a zavinenie). Súd však uviedol, že išlo o nevedomú nedbanlivosť, aj keď zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že žalovaná mala vedomosť čo môže spôsobiť a teda sa jedná o vedomú nedbanlivosť. Žalobca zároveň poukázal na § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z.z., podľa ktorého „za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad“. Počas konania sa žalovaná žiadnym spôsobom nevyvinila, a teda vzniká jej úplná zodpovednosť za spôsobenú škodu.

3.2. Žalobca ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 422 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Náležitým dohľadom nie je nepretržitý dohľad či nepretržité sledovanie (na každom kroku), ale dohľad, ktorý je primeraný okolnostiam (tzv. odstupňovaný dohľad), najmä veku, zdravotnému stavu, vlastnostiam a chovaniu dohliadanej osoby. V opačnom prípade by bola zákonom predpokladaná možnosť zbavenia zodpovednosti dohliadajúcich osôb prakticky vylúčená. Pri úvahe o tom, či matka poškodeného nezanedbala náležitý dohľad, je potrebné zohľadniť všetky prítomné okolnosti, ako aj konkrétnu situáciu. V prvom zhládnom na vek dieťaťa matka poškodeného postupovala správne nakoľko vo veku 4 rokov je schopný samostatnej hry v blízkosti matky, v známom a bezpečnom prostredí, dokonca pri detskom ihrisku. Zdravotný stav poškodeného bol plne vyhovujúci, nemal žiadne prejavy, ktoré by ho čo i len minimálne obmedzovali v bežnom fungovaní. Vlastnosti a chovanie poškodeného je obvyklé, poškodený je dobrým dieťaťom, nemá problém s rodičmi ani autoritami, v kolektíve sa socializuje. Ďalšie okolnosti svedčiacie v prospech matky maloletého sú tie, že poškodený vyrastal v domácnosti so psom, vedel ako sa má pri psovi a voči psovi správať, navyše netreba opomenúť fakt, že poškodený sa so psom „nešantil“, nedráždil ho a nijako ho nepodnecoval, tiež sa slušne žalovanej opýtal, či psa môže kŕmiť alebo hladkať, matka sa celý čas nachádzala na rovnakom priestranstve kde poškodený, mala na neho neustály výhľad. Nie je zodpovednosť matky poznať povahové vlastnosti psa, výcvikové štádium, v ktorom sa nachádza, spôsobilosť držiteľa psa vodiť a pod. Nadväzujúc na uvedené žalobca mal zato, že jedinou zodpovednosťou matky bolo vykonávať dohľad, ktorý v žiadnom prípade nezanedbala ani nepodcenila. Akýkoľvek opačný výklad by sa priecil ustanoveniu § 422 Občianskeho zákonníka. Okrem toho, keď mal súd potrebu „rozdeliť“ zodpovednosť, opomenul do tohto delenia zahrnúť aj samotnú svedkyňu Skladanovú. Súd vo svojom rozsudku uviedol, že „matka maloletého v momente skutku hojďala dcéru a nebola otočená smerom k synovi“. Žalobca mal za to, že ak v danej sekunde nebola matka otočená k poškodenému, neznamena to, že zanedbala dohľad a teda je zodpovednou v rozsahu 1/3. Uvedené tvrdenie teda v žiadnom prípade nemôže založiť zodpovednosť matky ako dohliadajúcej osoby. Žalobca poukázal nato, že v mieste je čistý zorný uhol bez prekážok, čo jednoznačne umožňoval matke poškodeného stály dohľad a výhľad na poškodeného. Žalobca zhládnom na uvedené zastal názor, že súd sa kritériami na posúdenie náležitého dohľadu uvedenými neriadil dôsledne, resp. správne. Z vykonaného dokazovania nemohol správne usúdiť nevhodnú alebo nesprávnu intenzitu či spôsob vykonávaného dohľadu matkou. K ustanoveniu § 422 Občianskeho zákonníka žalobca doplnil, že uvedené ustanovenie zakladá zodpovednosť dohliadajúcej osoby jedine v prípade, ak dohliadaná osoba spôsobila škodu. V tomto smere odmieta tvrdenie, že by sa poškodený spolupodieľal na vzniku škody. V intenciách uvedeného, súd teda nesprávne právne a skutkovo posúdil zodpovednosť Žalovanej a matky poškodeného.

3.3. Podľa názoru žalobcu súd sa ďalej nedôsledne zaoberal ustanovením § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z.z., podľa ktorého „Vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť.“ Poukázal na nedostatok fyzickej a psychickej spôsobilosti žalovanej a nato, že nevedela psa „ovládať ho v každej situácii“. Vzhľadom na celé doposiaľ prebiehajúce konanie je jednoznačné, že žalovaná v plnom rozsahu nedodrжала ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z.z., porušila zákon čo však súd neúplne právne posúdil.

3.4. Záverom namietal, že súd prvej nesprávne vyložil ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. Zákon nepredpisuje formu ani spôsob, akým ma veriteľ vyzvať dlžníka na plnenie. Môže tak urobiť napríklad formou písomnej upomienky alebo aj ústnou výzvou. Za kvalifikovanú výzvu sa považuje tiež žaloba. k takom prípade splatnosť dlhu nastáva deň po doručení žaloby dlžníkovi. Analogicky uvedené možno uplatniť na podanie trestného oznámenia. Trestné oznámenie podával právny zástupca poškodeného ktorý bol v trestnom procese zapojený v rozsahu náhrady škody, nie v rozsahu spáchania skutku. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania až odo dňa preštudovania trestného spisu v prípravnom konaní, kedy niet pochybností o tom, že sa o „žiadosti veriteľa“ žalovaná musela dozvedieť. Z trestného spisu

vyplýva kto je poškodený, kto má plniť, z akého dôvodu a v akej výške. Žiadosť je teda plne kvalifikovaná a zakladá splatnosť záväzku. Z hľadiska úrokov z omeškania je dôležitou okolnosťou zistenie doby rozhodnej pre ich priznanie. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že úrok z omeškania možno priznať zásadne od doby, kedy sa obvinený dozvedel o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody. Žalobca má za to, že dátum 8.12.2016 bol termín, kedy sa žalovaná rozhodne musela dozvedieť o nároku poškodeného, nakoľko došlo k preštudovaniu celého trestného spisu.

4. Odvolanie žalovanej smerovalo proti výroku, ktorým súd žalobe vyhovel a proti výroku o náhrade trov konania, keď mala zato, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň jeho rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, tento zrušil alebo zmenil sám vo veci rozhodol tak, že žalobu voči žalovanej zamietá a žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaná poukázala na odôvodnenie napadnutého rozsudku a na skutočnosť, že súd prvej inštancie vychádzal z rozsudku krajského súdu v Bratislave č. k. 3To/78/2017-238 zo dňa 17.10.2017 a prevzal právny názor krajského súdu spočívajúci v tom, že potenciálne nebezpečná situácia a teda ako protiprávny úkon zo strany žalovanej má predstavovať nedôsledné plnenie preventívnej povinnosti, ktorá má spočívať v zapojení maloletého do procesu kŕmenia psa. Žalovaná mala zato, že uvedené právne posúdenie veci súdom je nesprávne. Ako bolo uvedené, žalovanej sa vyčíta a ako protiprávny úkon sa označuje zapojenie dieťaťa do procesu kŕmenia psa. Na druhej strane súd konštatuje, že v prospech žalovanej svedčí aj to, že mu spolu s p. J. vysvetlila ako môže psovi jedlo podať. Súd prvej inštancie taktiež nedôsledne opísal rozhodujúci moment incidentu, vplyvom čoho došlo k veľmi významnému skresleniu predmetnej situácie. Podľa interpretácie súdu žalovaná p. P. „žalobcu upozornila aby nestál v tesnej blízkosti psa.“ ... „Súd takisto vzal do úvahy, že ku kontaktu psa s maloletým a k jeho uhryznutiu nedošlo počas toho, ako mu jedlo podával, ale nečakane v momente, keď sa maloletý rozhodol skôr dostať k ďalšiemu pečivu, ktoré svedkyňa vyberala s cieľom pokračovať v kŕmení psa.“ V uvedenej interpretácii situácie chýba zachytenie momentu kedy sa maloletý vzdialil od procesu kŕmenia a následne sa na miesto vrátil. Vynechanie tohto momentu vykresľuje zapojenie maloletého do procesu kŕmenia psa a poranenie maloletého psom ako jednu od seba nedeliteľnú udalosť, čo nie je pravda. Z výpovedí žalovanej, ako aj z výpovede svedkyne p. J. je jednoznačne preukázané a ustálené, že maloletý sa v priebehu kŕmenia z miesta vzdialil. Opustenie miesta kŕmenia predstavuje dôležitý medzník, opustenie miesta kŕmenia predstavuje ukončenie prvej udalosti. Prvú udalosť možno časovo vymedziť od momentu kedy bol maloletý do kŕmenia zapojený, po moment kedy sa z miesta kŕmenia odišiel. Počas prvej situácie bol maloletý zapojený do procesu kŕmenia, a počas nej bolo maloletému ukázané akým spôsobom možno psa kŕmiť. Nie je pravda, že by táto situácia mala byť označená za potenciálne nebezpečnú, nakoľko počas nej nedošlo k poraneniu. V danej situácii bol maloletý žalovanou vedomo zapojený do činnosti, bolo mu ukázané akým spôsobom možno psa kŕmiť, táto situácia bola zo strany žalovanej maximálne zvládnutá a počas nej nedošlo ani k náznaku útoku či ohrozenia voči maloletému. Žalovaná mala zato, že problematická, druhá situácia vznikla až momentom kedy sa maloletý vzdialil z miesta a po istom čase sa rozhodol vrátiť na miesto kŕmenia samovoľne bez vyzvania. Išlo o druhú situáciu kedy nebol maloletý zapojený do procesu kŕmenia a maloletému nebolo umožnené zo strany žalovanej opätovne sa zapojiť do procesu kŕmenia. Maloletý bol dokonca žalovanou vyzvaný, aby sa k psovi ďalej nepribližoval, čo je z vykonaného dokazovania nespochybniteľné. Uvedené upozornenie svedčí o ďalšom preventívnom opatrení, ktoré si žalovaná splnila.

4.1. K aplikácii ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka poukázala žalovaná na odôvodnenie rozsudku a mala zato, že účasť matky maloletého vo výške 1/3 vzhľadom na celkové okolnosti prípadu považuje za značne podhodnotené. Počas celého trestného konania ako aj počas konania na civilnom súde bol preukázaný a súdmi ustálený rad preventívnych povinností, ktoré si žalovaná náležite splnila. Naproti ale nie je zrejmé ani len jediná splnená preventívna povinnosť zo strany matky. V trestnom konaní krajský súd vo svojom oslobodzujúcom rozsudku na adresu matky ustálil jej konanie ako : „zanedbanie preventívnych povinností zo strany matky.“ Jednou z rozhodujúcich okolností, ktorú krajský súd vzal do úvahy, pričinením ktorej, žalovanú v trestnej veci spod obžaloby oslobodil, bolo práve počínanie si matky maloletého, ktorej závažnosť konania, resp. opomenutie konania bola v hrubom nepomere ku konaniu žalovanej. V trestnom konaní bolo ďalej nepochybne preukázané, že matka ponechala maloletého v blízkosti veľkého psa a cestnej komunikácii bez dozoru, pričom si bola navyše vedomá nevyspytateľnej povahy maloletého a ani nemala v pláne sa po syna vrátiť. Povinnosť matky o neustálu starostlivosť a dozor nad dieťaťom, ktoré ešte nedovŕšilo štyri roky, tak aby dieťa nevystavovala priamemu či nepriamemu ohrozeniu a až vôbec aby ho v potencionálnom ohrození ponechávala, jej plynie priamo z § 28 Zákona o rodine. Žalovaná mala zato, že práve neprítomnosť matky zohrala kľúčovú úlohu v tejto nešťastnej udalosti a je to práve matka maloletého, ktorá si svoje povinnosti výslovne

zanedbala, čo v odôvodnení rozsudku potvrdil napokon aj Krajský súd Bratislava. V nadväznosti na uvedené teda aj matka maloletého podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobila porušením právnej povinnosti. Keďže konanie matky malo preukázateľne charakter nebanlivostného konania, resp. opomenutia konania, ktoré bolo v rozpore najmä s ustanovením § 28 Zákona o rodine a taktiež v rozpore s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka a škoda spôsobená žalobcovi je škodou, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním/opomenutím konania matky maloletého, matka maloletého je zodpovedná za vzniknutú škodu spôsobenú žalobcovi. Žalovaná zastala názor, že tak ako vyplýva zo skutkového stavu veci z jej strany v konaní nedošlo k porušeniu žiadnej preventívnej povinnosti. Naopak svoje zákonné povinnosti si splnila nad rámec zákona a teda nedopustila sa žiadneho protiprávneho úkonu z ktorého by jej mohli vyplynúť predpoklady na vznik zodpovednosti za vzniknutú škodu. V konaní bolo naopak preukázané porušenie preventívnych povinností zo strany matky maloletého, ktorá nemala trojročné dieťa pod dohľadom o čom svedčí aj fakt, že k synovi prišla až po niekoľkých minútach od incidentu. Dieťa bolo pritom ponechané bez náležitého dozoru na mieste, ku ktorému okrem iného, len vo vzdialenosti niekoľkých metrov prilieha cestná komunikácia po ktorej prechádzajú autá. Žalovaná mala zato, že matka si zanedbala svoje preventívne povinnosti následkom čoho došlo k vzniku škody za ktorú ako zákonný zástupca nesie zodpovednosť.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá zotrvala na dôvodoch svojho odvolanie a odvolacom petite. K nevykonaniu dôkazov uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý vykonanie týchto dôkazov nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci. Navyiac uviedla, že považuje znalecký posudok č. 03/2018 vypracovaný E.. M. za irelevantný, vypracovaný nedôsledne, jednostranne, pričom niektoré otázky protirečia preukázaným skutkovým okolnostiam prípadu a iné zodpovedajú len vo všeobecnej rovine bez patričnej právnej relevancie k prípadu. Aj s odkazom na vyššie uvedené mala za to, že ďalší výsluch E.. M. by neprispel k zisteniu ďalších rozhodujúcich skutočností v konaní. Výsluch svedka p. Lajdu žalobca odôvodňoval tým, že mal poukázať na celkovú ovládateľnosť psa zo strany držiteľky. Uvedené skutočnosti majú byť podľa žalobcu podstatné pre konanie, nakoľko majú dotvárať celkový obraz žalovanej a jej prístup k chovaniu a venčeniu psa. Žalovaná uviedla, že výsluch p. Lajdu by k uvedenému konaniu nemal právnu relevanciu a to najmä z dôvodu, že pán Lajda nemal byť pri skutku prítomný. V konaní sa posudzujú okolnosti konkrétneho skutku, ktoré majú na skutok priamy vplyv a nie úvahy a dohady laika o výchove cudzieho psa, ktorý pri skutku navyše ani nebol prítomný. Čo sa týka navrhovaného dôkazu v podobe znaleckého dokazovania psychickej spôsobilosti žalovanej, ten názoru taktiež nemá relevanciu pre daný prípad. Najpodstatnejšou skutočnosťou je v danom prípade čas kedy ku skutku došlo. Skutok sa stal 21.04.2015. Žalovaná sa liečila v 90 rokoch a ďalej lekára navštívila v súvislosti s dusením v roku 2018, kedy jej bola zistená obštrukčná choroba pľúc. Prípadná liečba tak nemohla mať, najmä z časového hľadiska, žiadny vplyv na fyzickú či psychickú spôsobilosť k vedeniu psa v čase skutku.

5.1. Žalovaná nepovažovala za správny záver žalobcu o porušení jej preventívnych povinností žalovanej a tento nemá oporu v skutkových zisteniach, ktoré boli v konaní preukázané. Žalobca tvrdí, že žalovaná nevykonala opatrenia, ktoré by útoku predišli a okrem iného žalovanej vyčíta, že nezakázala psa kŕmiť, ani hladkať a podobne. Trvala na tom, že ona si splnila celý rad preventívnych povinností a mala zato, že na prípad je potrebné vždy nazerať s vyššej perspektívy všetkých preukázaných okolností za ktorých ku skutku došlo. Jedným z významných momentov pre posúdenie zodpovednosti za daný skutok je moment kedy sa maloletý vzdialil od procesu kŕmenia a následne sa na miesto vrátil a v tomto smere zopakovala svoje argumenty uvádzané v odvolaní.

5.2. K tvrdeniam žalobcu, že ona mala držať psa v nevhodných podmienkach, pes mal mať zanedbaný výcvik a psa mala venčiť na zakázaných miestach žalovaná uviedla, že tieto sú nepravdivé. Zarážajúcim je najmä fakt, že žalobca neustále vyhlasuje tieto nepravdivé tvrdenia, napriek tomu, že mu to bolo opakovane vyvrátené počas konaní, ktoré sa vo veci vedú a to prostredníctvom právnych predpisov, znaleckým posudkom, ako aj rozhodnutím súdov. Už z rozsudku Krajského súdu v Bratislave ešte v trestnom konaní, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie v tomto konaní, bolo ustálené, že pes T. nebol v čase skutku nebezpečným psom, čo znamená, že nemusel mať počas pohybu na verejnom priestranstve nasadený náhubok a tiež, že žalovaná sa so psom nenachádzala na mieste, kde je všeobecne záväzným nariadením obce vstup so psom zakázaný.

5.3. Pokým žalobca označuje matku maloletého ako slušnú pani, ktorá vychováva svoje deti ako každá starostlivá matka, vedie ich k tomu, aby mali hodnoty, rozpráva sa s nimi. Žalovaná poukázala nato, že v danom prípade nie je rozhodujúce zamýšľať sa nad tým, ako sa matka venuje svojim deťom, ako sa s nimi rozpráva, či ako ich vychováva, ale to ako sa ako matka dieťaťa zachovala v konkrétnej situácii, ako aj to čo konkrétne preventívne v danej situácii urobila a aké preventívne povinnosti v danej

situácii zanedbala. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že dohľad nad maloletým matka v žiadnom prípade zanedbala ani nepodcenila. V tomto smere žalovaná opätovne poukázala na svoje argumenty v odvolaní o tom, že si splnila celý rad preventívnych povinností ako aj o tom, že to bola matka maloletého, ktorá porušila preventívne povinnosti, povinnosti v zmysle Zákona o rodine a preto matka maloletého je zodpovedná za vzniknutú škodu spôsobenú žalobcovi. Poukázala nato, že bezprostredná prítomnosť rodiča je pre trojročné dieťa nevyhnutná. V danom prípade bolo trojročné dieťa ponechané bez dohľadu na priestranstve, ktoré je zo všetkých strán lemované cestnou komunikáciou po ktorej jazdia autá. Medzi miestom kde sa skutok stal a cestnou komunikáciou je len pár metrová vzdialenosť a nenachádzajú sa tam žiadne zábradlia ani iné zábrany, ktoré by mohli zabrániť trojročnému dieťaťu vybehnúť na cestu. Nie je pravdivé ani vykreslenie situácie žalobcom, v ktorom sa snaží situáciu vykresliť len ako "sekundu" nepozornosti matky. Nie je ani pravdou, že matka poškodeného okamžite po pohryzení prišla za ním a začala riešiť situáciu, tak ako to tvrdí žalobca. Rovnako ani opis miesta, ktorý žalobca vykresľuje ako miesto s čistým zorným uhlom bez optických prekážok, ktorý mal matke umožňovať stály dohľad a výhľad na maloletého nie je pravdivý.

5.4. Čo sa týka úrokov z omeškania žalovaná súhlasila so závermi súdu prvej inštancie ktorý v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že záverečné preštudovanie trestného spisu nepokladá za výzvu na plnenie peňažného dlhu, pričom súd poukázal aj na samotný priebeh a výsledok konania, v ktorom bola žalovaná spod obžaloby oslobodená, v trestnom konaní nebolo o nároku na náhradu škody rozhodnuté. Zotrvála na tom, že žalobca nielen, že nepredložil žiadnu výzvu na úhradu škody, v ktorej by si nárokoval konkrétne úroky z omeškania, ale mu ani nebola do dnešného dňa právoplatne priznaná žiadna výška náhrady škody, ktorú by zavazovala žalovanú k úhrade. V danom prípade ani teda nie je možné počítať úroky z omeškania, nakoľko do dnešného dňa nebolo súdom rozhodnuté o samotnej výške náhrady škody.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázal na dôvody svojho odvolania a žiadal rozhodnúť odvolací súd tak, ako uviedol v tomto odvolaní. Žalobca uviedol, že nesúhlasí s úvahami žalovanej, ktorá opisuje dve časové a skutkové línie predmetného incidentu nakoľko celú situáciu je nevyhnutné posudzovať ako jednu časovú a dejovú líniu so vzájomne a bezprostredne na seba naväzujúcimi skutočnosťami a s nemožnosťou ju vykladať samostatne. Ak však žalovaná vychádza z dvoch situácií - pred vzdialením sa poškodeného od žalovanej a po jeho príchode späť, je nevyhnutné opätovne uviesť, že v oboch prípadoch si žalovaná nepočínala v súlade s právnymi predpismi, jednak na úseku držania psov a tiež na úseku preventívnych povinností. Pri prvom stretnutí žalovaná zapojila poškodeného do procesu kŕmenia psa, umožnila mu ho hladkať, vysvetľovaním navádzala na to, aby dieťa malo so psom kontakt, na otázku poškodeného či sa môže hrať so psom zareagovala pozitívne (už v tom čase nemala vyhovieť). Poškodenému teda navodila pocit, že pes je krotký, poslušný, že ho má pod kontrolou. Následne však, keď sa poškodený po krátke dobe vrátil na to isté miesto, k rovnakému psovi, ľuďom, dokonca k rovnakej aktivite (pes bol stále vystavovaný kŕmeniu - svedkyňa J. držala rohlíky), žalovaná údajne oznámila poškodenému „choď preč“, čo maloletý poškodený nemohol ihneď spracovať ako príkaz, jednak preto, že bol povedaný nedôrazne a jednak preto, že bol v rozpore s predošlým postojom a názorom tak žalovanej, ako aj svedkyne Skladanovej. Žalobca ďalej zotrval na svojej odvolacej argumentácii, že žalovaná porušila povinnosti stanovené v zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, že sa žalovaná nachádzala na mieste, kde je všeobecne záväzným nariadením obce vstup so psom zakázaný.

6.1. Žalovaná ďalej uvádza, že matka poškodeného v momente pohryzenia nebola otočená k synovi a kým k nemu prišla, trvalo to niekoľko minút. Z toho vyvodzuje, že matka zanedbala dohľad s prihliadnutím na § 422 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal nato, že uvedené ustanovenie však nepredvída bezprostredný a nepretržitý dohľad rodiča nad dieťaťom, pričom dohľadom sa nemá namysli priamy pohľad či výhľad na dieťa, ale celkový dozor nad výchovou dieťaťa. Otázka či bola matka otočená k poškodenému alebo nie nemá teda vo veci relevanciu. Uvedené je dokonca scestné, nakoľko nie je fyzicky možné, aby bol rodič neustále otočený k dieťaťu. Žalovaná v odvolaní poukazuje aj na to, že v celom konaní bol súdmi ustálený rad preventívnych povinností, ktoré si splnila. Žalobca vzniesol výhradu, nakoľko nemá vedomosť o výpočte splnených povinností a tvrdil, že si nesplnila celý rad povinností, napr. nezakázala kŕmenie/hladkanie psa (dokonca ho podnecovala, vrátane voči svedkyňi), nachádzala sa v zóne so zákazom vedenia psov, nemala v plnej ovládateľnosti vôdzku psa, nevykonala so psom žiaden manéver, aby zabránila útoku, nezmenila miesto venčenia, neuskutočnila kompletný výcvik psa, neprispôsobila svoje bytové, osobnostné a iné podmienky pre chov psa a pod. Okrem toho následne nenahlásia útok (pohryzenie), v rozpore s právnym poriadkom (obchádzaním právneho poriadku) zmenila evidenciu psa, neprihlásila psa v evidencii kde má byť vedený, nemala snahu uhradiť škodu spôsobenú na zdraví, nenasadila psovi náhubok aj keď je vyhlásený za nebezpečného a naďalej

aktívne odmieta náhubok nasadiť čím pokračuje vo vedomom a úmyslenom porušovaní zákonnej povinnosti a pod.

6.2. K dôvodom odvolania žalovanej, ktorá poukazoval na porušenie povinností § 28 Zákona o rodine zo strany matky aj vzhľadom na vek poškodeného, ktorá skutočnosť mala za následok porušenie preventívnych povinností matky nad maloletým žalobca poukázal na svoje argumenty, že pod náležitým dohľadom osoby povinnej vykonávať dohľad nad maloletým nemožno rozumieť dohľad vykonávaný stále, nepretržite a bezprostredne, lebo v takom prípade by bola zákonom predpokladaná možnosť zbavenia zodpovednosti týchto osôb prakticky vylúčená. Treba vziať do úvahy okolnosti prípadu a na tomto základe zvážiť, akú mieru dozoru, kontroly a výchovného vedenia zo strany rodičov možno považovať za dostačujúcu na to, aby náležitý dohľad nad dieťaťom nebol zanedbaný. Nejde iba o priamy osobný dozor, ale tiež o záujem o správanie sa maloletého, o prehľad o jeho činnostiach. Náležitý dohľad nad maloletým neznamená iba bezprostredné zabránenie alebo zákaz škodlivého správania sa, až keď k nemu už došlo, ale aj celkový prístup rodičov k doterajšej výchove maloletého a ich výchovné pôsobenie k tomu, aby závadné javy v chovaní maloletého boli odstránené. Inými slovami, o zanedbaní náležitého dohľadu zo strany matky nad synom by bolo možné hovoriť jedine v prípade, že by jeho pobyt vonku bol matke ľahostajný, nemala by ho pod dohľadom, resp. by nemala vedomosť kde sa nachádza, celkový postoj matky k výchove by bol laxný, pred samotným incidentom by mala vedomosť o správaní psa pri kŕmení, resp. o neovládateľnosti psa, prípadne by sa pred samotným incidentom maloletý správal agresívne v snahe dráždiť psa a pod. Žiaden z uvedených predpokladov nebol naplnený. Žalobca zároveň uviedol, že považuje osočovanie matky poškodeného, že nechala dieťa „napospas ceste“ za nevhodné a zavádzajúce až klamlivé.

7. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že ním navrhnuté dôkazy, ktoré neboli vykonané mali podporiť jeho tvrdenia a preukázať plné zavinenie žalovanej, čo by prispelo k takému rozhodnutiu súdu, ktorým by bola zaviazaná k plnej náhrade spôsobenej škody. Znalecký posudok v žiadnom prípade nemôže byť subjektívny, len z dôvodu, že znalecký posudok hodnotí posudzované skutočnosti v neprospech a navyše subjektivitu posudku nepreukázala ani nevzbudila o nej žiadne pochybnosti. Žalobca v replike opakovane uviedol dôvody, prečo považoval znalecký posudok znalkyne M. za dôležitý pre rozhodnutie vo veci a prečo ho považuje za správny, vecný, zákonný a poukazujúci na významné skutočnosti svedčiace v neprospech žalovanej. Zotrvával na tom, že súd má vykonať všetky dôkazy, ktoré majú prispieť k zisteniu skutkového stavu bez dôvodných pochybností a to teda aj výsluch ním navrhovaného svedka a dokazovanie na preukázanie psychickej spôsobilosti žalovanej.

7.1. Pokým sa žalovaná opätovne vyjadruje k dvom časovým líniám skutku žalobca poukázal na svoje argumenty v podaní zo dňa 15.1.2019, ktorých sa pridrižiava. Trval na tom, že v čase skutku pes nemal ukončený ani jeden zo základných výcvikov a že výcvik začal len pár dní pred skutkom a navyše vzhľadom na vek psa pomerne neskoro. K miestam, kde je venčenie psa zakázané sa detailne vyjadril v doterajších podaniach, vrátane podania zo dňa 15.1.2019, kde odkázal na dôkazy a právne predpisy. Žalobca ďalej poukázal nato, že bolo niekoľkokrát poznamenané (aj v poslednom vyjadrení zo dňa 15.1.2019), že matka poškodeného si počínala v súlade so všetkými právnymi predpismi a ľudskými normami. Občiansky zákonník v § 422 uvádza pojem „dohľad“, ktorý matka zanedbala. Poškodeného mala pod neustálym dohľadom; ten sa nachádzal v známom prostredí určenom na hry, matka poškodeného nebola žiadnym spôsobom roztržitá, mala plnú kompetenciu, skúsenosti a právo byť s deťmi na vnútrobloku Nezábudkovej, ktorý je určený na voľný čas a hry. Naopak žalovaná konala v príkrom rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z.z.,. Navyše po osobnostnej, fyzickej a psychickej stránke sa javí ako neautoritatívna, nedôsledná, nemajúca dostatok fyzickej sily (na takého psa, čo sama potvrdila). Uvedený opis sa ukazuje aj pri venčení, počas ktorého pes neustále breše a ťahá ju. Skutočnosť, že matka nevidela v tú sekundu, v rámci ktorej došlo k prieniku zubov psa do tváre poškodeného, rozhodne nie je možné vykladať ako zanedbanie dohľadu podľa § 422 Občianskeho zákonníka. Dohľadom sa totiž nerozumie neustály priamy očný pohľad na dieťa.

7.2. Žalobca poukázal nato, že ak sa žalovaná nachádza v priamej blízkosti tretej osoby, dostáva sa do interakcie s ňou a v plnom rozsahu nesie zodpovednosť za svoje interagovanie. Keď nechcela mať interakciu alebo akúkoľvek spojitosť s poškodeným, nemala s ním vyvolávať kontakt, mala sa vzdialiť alebo vykonať iné vhodné opatrenia. Neurobila však ani jedno z nich. Okrem toho, matka poškodeného neodovzdala dieťa žalovanej, ale nechala sa ho hrať vo vnútrobloku ulice. To, že žalovaná dovolila dieťaťu prísť k psovi a hladkať ho a kŕmiť je jej výlučná zodpovednosť. Žalobca uviedol, že nerozumie z čoho žalovaná vyvodzuje, že bezprostredná prítomnosť rodiča pri trojročnom (štvorročnom bez jedného týždňa) dieťaťu je nevyhnutná. V takom prípade by dieťa nemohlo chodiť do škôlky, na prázdniny k starým rodičom, k opatrovatelke a ani sa zúčastňovať žiadnych aktivít. K cestnej komunikácii sa žalobca už po

niekoľký krát vyjadruje tak, že v tomto smere alovaná súd zavádza, lebo vo vnútrobloku Nezábudkovej nie je cestná komunikácia, ale obytná zóna. K bodu XI. Vyjadrenia žalovaná uvádza samé nepravdivosti tvrdené Žalobcom. K uvedenému sa podrobne Žalobca vyjadruje v podaní zo dňa 15.1.2019. Nevidí relevanciu neustáleho opakovania už povedaných skutočností. Podotýka však, že minúty ako rýchlo matka dobehla za dieťaťom nehrajú rolu vzhľadom na merito veci. Ak Žalovaná uvažuje týmto smerom, je potrebné takisto rátať ako dlho jej trvá psovi nasadiť náhubok (poznámka Žalobcu - doposiaľ psovi náhubok nenasadila, aj napriek tomu, že pes je riadne označený za nebezpečného) alebo ako dlho jej trvalo psa spacificovať (psa zjavne v čase skutku nespacificovala/neustrážila ho) Žalobca nemá predstavu, akú má Žalovaná požiadavku na rýchlosť behu matky poškodeného, avšak vzhľadom na priemernú fyzickú kondíciu dospelé ženy, matka poškodeného prišla k dieťaťu v čase, ktorý je adekvátny skutočnostiam vzatým do úvahy.

7.3. K námietke žalovanej, ktorá súhlasila so závermi súdu prvej inštancie v časti nepriznania úrokov z omeškania žalobca vo svojej replike zopakoval dôvody svojho odvolania v tejto časti a mal zato, že dátum 8.12.2016 bol termín, kedy sa žalovaná rozhodne musela dozvedieť o nároku poškodeného, nakoľko došlo k preštudovaniu celého trestného spisu.

8. Žalovaná vo svojej replike k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu uviedla, že sa naďalej pridrižiava dôkazov a vyjadrení, ktoré boli uvedené v odvolaní zo dňa 5.12.2018 a to v celom rozsahu. Protistrana však aj nad rámec tohto odvolania, ponúka súdu ďalšie úvahy k jednotlivým skutkovým okolnostiam a predkladá súdu opäť ďalší pohľad na vec. Pokým žalobca vo svojom vyjadrení uvádza („Základným predpokladom a východiskovým bodom, ako predchádzať nežiaducim atakom psov je adekvátny výber psa a jeho prispôbenie potrebám, temperamentu, kynologickým znalostiam a možnostiam majiteľa, ako aj dodržiavanie právnych predpisov, čo nebolo splnené.“) tak k tomuto poukázala na znalecký posudok č. XX/XXXX, vypracovaný O. T. D. R., znalcom v odbore veterinárstvo - kynológia. Mala za to, že uvedený znalecký posudok je jediný relevantný posudok, ktorým bol predmetný pes v konaniach ohodnotený a to čo do prejavov správania, reakcií na vypäté situácie, temperamentu, či prostrediu v ktorom je pes chovaný.

8.1. Žalobca poukázal nato, že „..... prvú situáciu žalovaná nehodnotila ako rizikovú, keď poškodený psa hladkal a krmil, ale druhú situáciu, kedy bol poškodený vo vzťahu ku psovi úplne nečinný už tak hodnotila. Musela si teda byť vedomá, že pes je nevyspytateľnej a/alebo agresívnej povahy.“ a že, „.....jednak kŕmenie napĺňa pojmové znaky vyplývajúce zo zákonných preventívnych povinností vo svojom zmysle „mohlo ohroziť“ a jednak, ak k pohrozeniu nedošlo pri bezprostrednom kŕmení a pes nebol vyprovokovaný, je zrejmé, že má agresívne sklony, resp. je nepredvídateľný, neovládateľný a nevyvíčený“. K uvedenému vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že situácia bola opísaná a vyargumentovaná už odvolaní a pre vyhnutiu sa duplicity tých istých tvrdení je nutné poukázať práve na predmetné odvolanie. Žalobca sa však naďalej týmto snaží navodiť atmosféru a vytvoriť obraz agresívneho, neovládateľného psa. Avšak tieto úvahy, sú len ničím nepodloženým názorom žalobcu.

8.2. Zo subjektívneho pocitu vychádza aj tvrdenie žalobcu, že „.....k útoku poškodeného došlo 21.4.2015, teda v čase kedy nemal ukončený žiaden výcvik....“ a to predovšetkým na znalecký posudok znalca R.. Zároveň je v danej otázke potrebné podotknúť, že profesionálny výcvik psa vo výcvikovom stredisku nie je povinnosťou pre každého majiteľa psa. Pes môže byť pripravený na interakciu s okolím aj bez absolvovania profesionálneho výcviku. Nemožno preto už vonkoncom tvrdiť, že nedokončený profesionálny výcvik psa môže za jeho nepripravenosť na interakciu s okolím. V.

8.3. Ďalej sa žalovaná zotrvala na svojich tvrdeniach, že ponechanie dieťaťa, ktoré ešte nedovršilo štyri roky veku bez dozoru, pričom o jeho aktivite jeho matka nevedela rádovo niekoľko minút, pričom odišla na cca 80 - 100m vzdialenosť od miesta kde maloletého nechala a to bez toho, aby bolo toto dieťa zverené do starostlivosti alebo dozoru inej osobe, je podľa názoru žalovanej prinajmenšom veľmi nezodpovedné. Rovnako ako aj na tvrdeniach že v konaní z jej strany nedošlo k porušeniu žiadnej preventívnej povinnosti. Naopak svoje zákonné povinnosti si splnila nad rámec zákona a teda nedopustila sa žiadneho protiprávneho úkonu z ktorého by jej mohli vyplývať predpoklady na vznik zodpovednosti za vzniknutú škodu. Mala zato, že v konaní bolo naopak preukázané porušenie preventívnych povinností zo strany matky maloletého, ktorá nemala dieťa, ktoré ešte nedovršilo štyri roky pod dohľadom o čom svedčí aj fakt, že k synovi prišla až po niekoľkých minútach od incidentu. Dieťa bolo pritom ponechané bez náležitého dozoru na mieste, ku ktorému okrem iného, len vo vzdialenosti niekoľkých metrov prilieha cestná komunikácia po ktorej prechádzajú autá. Máme za to, že matka si zanedbala svoje preventívne povinnosti následkom čoho došlo k vzniku škody za ktorú ako zákonný zástupca nesie zodpovednosť.

9. Žalobca reagoval na repliku žalovanej duplikou ktorá je súhrnom jeho argumentov uvedených v jeho odvolaní, ako aj ďalších písomných podaniach v rámci odvolacieho konania. Záverečné vyjadrenie

žalovanej o tom, že na jej strane nedošlo k porušeniu žiadnej preventívnej povinnosti je krajne nesprávne, nakoľko je jednoznačné a preukázané: - nedodržanie minimálne fyzickej spôsobilosti (výsluch žalovanej zo dňa 19.9.2019: „keby išlo o útok cca 50 kg psa tak by tomu nedokázal zabrániť ani trénovaný atlét“); - schopnosť ovládať psa v každej situácii (v predmetnej situácii žalovaná psa neovládla); - preventívna povinnosť pred ohrožením a útočením psa (nedodržané v plnom rozsahu); - nesprávna evidencia psa a účelové preevidovanie psa v čase súdneho konania; - nedodržanie oznamovacej povinnosti o pohryzení človeka psom; - nenasadenie náhubku nebezpečnému psovi; - venčenie psa na zakázanom mieste; - aj napriek údajnému pocitu viny žalovaná doposiaľ neuhradila ani časť vzniknutej škody; - držanie psa v malom priestranstve ; - v čase skutku neabsolvovanie výcviku. Vzhľadom na všetky skutočnosti žiadal žalobca rozhdnúť v zmysle jeho odvolacieho petitu.

10. Žalovaná nevyužila svoje právo a dupliku nepodala.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu t.j. v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné len čiastočne a to sčasti čo sa týka nepriznania úrokov z omeškania a že odvolanie žalovanej dôvodné nie je.

12. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata sumy 1.836,92 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.12.2016 do zaplata z titulu náhrady škody na zdraví a to náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia na tom skutkovom základe, že dňa 21.04.2015 došlo k pohryzeniu žalobcu psom menom T., stredoázijský pastiersky pes, v čase incidentu prihláseného do evidencie mesta Trnava pod evidenčným číslom XXXXX, ktorého vlastníkom je E. P. a držiteľom v čase incidentu, aj v súčasnosti, žalovaná. Následkom pohryzenia došlo k poškodeniu zdravia žalobcu v rozsahu siedmych hlbokých hryzných rán tváre, pričom každá z nich mala rozsah od 0,5 cm do 4 cm, keď znaleckým posudkom bolo stanovené bodové hodnotenie za náhradu za bolesť hodnotou 75 bodov a za sťaženie spoločenského uplatnenia hodnotou 30 bodov.

14. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

14.1. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

14.2. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

14.3. Podľa § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka maloletý alebo ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky; spoločne a nerozdielne s ním zodpovedá, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad. Ak ten, kto spôsobí škodu, pre maloletosť alebo pre duševnú poruchu nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť jeho následky, zodpovedá za škodu ten, kto je povinný vykonávať nad ním dohľad.

14.4. Podľa § 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka kto je povinný vykonávať dohľad, zbaví sa zodpovednosti, ak preukáže, že náležitý dohľad nezanedbal.

14.5. Podľa § 438 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a k škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. V odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody.

15. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že preskúmanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Rovnako jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy, ktoré navrhli strany sporu vykonal, z ktorých dôkazov pri rozhodnutí vychádzal a ako jednotlivé dôkazy predložené stranami sporu vyhodnotil a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Súd prvej inštancie citoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery v tom zmysle, že žalovaná porušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka ktorej porušenie predstavuje protiprávne konanie a má za následok - pri splnení ďalších podmienok - vznik všeobecnej občianskoprávnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka, keď nepreukázala,

že ona škodu nespôsobila. Rovnako správne dospel súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 422 Občianskeho zákonníka k záverom, že matka maloletého poškodeného (žalobcu) zanedbala náležitý dohľad nad ním a preto spolu zodpovedá s poukazom na ustanovenia § 438 Občianskeho zákonníka za škodu spoločne so žalovanou a to vo výške 1/3. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

16. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonaním ním navrhované dokazovanie (pozri odsek 3.) čo malo za následok nesprávne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie, keď súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, ale nebral toto ustanovenie ako zásadné, čo je nesprávny prístup a neskúmal, že žalovaná porušila preventívnu povinnosť v plnom rozsahu a to jednak čo sa týka naplnenia pojmových znakov preventívnej povinnosti vo všeobecnej občiansko-právnej úprave, ako aj podľa zákona č. 282/2002 Z.z. (pozri odsek 3.1., 3.3.).

17. K nevykonaniu žalobcom navrhovaných dôkazov odvolací súd poukazuje nato, že celkovo súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu skutkového stavu veci (k zisteniu skutočností predvídaných na posúdenie zodpovednosti za škodu v zmysle § 415,420 Občianskeho zákonníka).

Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vykonanie navrhnutých dôkazov (výsluch znalca E. M., znalca R., svedka R.S. A., dôkaz ohľadom psychickej spôsobilosti žalovanej) považoval za nadbytočné, tento postup riadne v zdôvodnení rozsudku odôvodnil (odsek 33. napadnutého rozsudku) so záverom ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaného dôkazu nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Navyiac, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012, v dôsledku čoho táto odvolacia námietka nie je spôsobilá privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

18. Za nedôvodné považuje aj námietky žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenie veci čo sa týka porušenia prevenčných povinností zo strany žalovanej. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý rozsah dokazovania určil s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3To/78/2017-238 zo dňa 17.10.2017 a ktorý dospel k záveru o porušení prevenčných povinností žalovanej (protiprávny úkon), ktoré v konečnom dôsledku znamenali, že boli splnené všetky predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej za škodu a to protiprávny úkon, ujma, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a ujmom a zavinenie. Vzhľadom na uvedené, keďže súd prvej inštancie dospel k správny záverom o porušení všeobecnej prevenčnej povinnosti, k záveru o zodpovednosti žalovanej za škodu sú ďalšie námietky žalobcu o porušení ďalších preventívnych povinností aj podľa zákona č. 282/2002 Z.z. právne irelevantné keď pre rozhodnutie vo veci ma vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu je podstatné len to či došlo z jej strany k porušeniu prevenčných povinností. Rovnako za nedôvodné považuje odvolací súd ja námietky žalovanej, že z jej strany nedošlo k porušeniu žiadnych preventívnych povinností (pozri odsek 4.).

18.1. Prevenčná povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka znamená, že každý je povinný zachovávať vždy taký stupeň opatrnosti (pozornosti), ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý - objektívne posúdené - je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac znížiť riziko vzniku škôd na živote, zdraví či majetku. Všeobecná občianskoprávna prevencia podľa § 415 Občianskeho zákonníka je právnou povinnosťou, ktorej porušenie predstavuje protiprávne konanie a má za následok - pri splnení ďalších podmienok - vznik

všeobecnej občianskoprávnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka a to aj v prípade ak jeho konanie nedosiahlo intenzitu trestného činu. Zodpovednosť chovateľa za škodu spôsobenú domácim zvieratám sa posudzuje podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, a to z hľadiska potrebného dohľadu nad chovaným zvieratám, pretože jeho majiteľ je povinný prijať potrebné opatrenia na to, aby zviera nemohlo spôsobiť škodu; forma opatrenia pritom závisí od okolností konkrétneho prípadu. Aj tu všeobecne platí predpokladané (prezumpované) zavinenie s možnosťou exkulpácie podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný preukáže, že škodu nespôsobil, že si ju spôsobil sám poškodený alebo tretia osoba, alebo že škoda vznikla náhodou, na ktorej sám nemá podiel.

18.2. Vlastník či chovateľ psa by mal predpokladať, že pes sa môže prejavovať nebezpečným a neočakávaným spôsobom, a v každej situácii by mal byť pripravený zvládnuť nepríjemnú reakciu zvierateľa, lebo jeho povinnosťou je zaistiť psa takým spôsobom, aby bola zabezpečená ochrana okolia, najmä ostatných osôb. Ak sa totiž niekto rozhodne pre chov zvierateľa, je potrebné, aby sa zoznámil so všetkým, čo s chovom súvisí, a v rámci plnenia zákonom ustanovenej preventívnej povinnosti musí byť v každom okamihu pripravený predchádzať novej škode spôsobenej zvieratám. Obsah preventívnej povinnosti pritom úzko súvisí s konkrétnymi okolnosťami, najmä s miestom, kde sa chovateľ so zvieratám nachádza, lebo pobyt na mieste, kde priamo nehrozí vznik škody na zdraví či majetku tretích osôb, alebo na mieste, kde okolnosti (napr. zvýšený pohyb osôb) riziko vzniku škody podstatne zvyšujú, kladie na chovateľa z hľadiska predchádzania vzniku škody rozdielne nároky. V posudzovanom prípade k škodnej udalosti došlo na verejnom mieste, kde sa od chovateľa očakáva zvýšená pozornosť a opatrnosť. Na druhej strane prítomnosť cudzích osôb, najmä dieťaťa, ktorého konanie a reakcie môžu byť neočakávané a iracionálne, od žalovanej ako chovateľky vyžaduje zvýšenú pozornosť, bez ohľadu nato, že pes bola na zemi v jej tesnej blízkosti. Žalovaná si nespĺnila svoju preventívnu povinnosť, ak svoje konanie neprispôsobila skutočnosti, že sa pri psovi zastavil maloletý žalobca, ktorý ho najskôr pohľadka a potom krmil, ktorého ale pes príliš nepoznal a nie je naňho zvyknutý, a spoliehala sa len na to, že pes mu neublíži, lebo predtým sa neprejavil agresívnym či nebezpečným spôsobom. Nie je pritom rozhodujúce, či pes v okamihu, keď k napadnutiu žalobcu došlo reagoval až potom čo maloletý siahol po druhý rožok skôr ako mu v tom stihla ona zabrániť. Povinnosťou žalovanej bolo prispôbiť svoje konanie danej situácii a správať sa obozretné, napríklad zabrániť tomu, aby sa pes a dieťa nachádzali v jednej chvíli počas tohto kedy p. J. vyberala druhý rožok v tesnej blízkosti a dostali sa do vzájomného kontaktu, ktorý vytvoril nebezpečenstvo agresívnej reakcie psa na impulzívne správanie dieťaťa.

19. Odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zastáva názor, že vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu možno konštatovať, že príčiny vzniku škody na zdraví žalobcu spočívajú rovnako v správaní samotného žalobcu ako aj jeho matky, ktorá zanedbala náležitý dohľad nad maloletým. Matka žalobcu neurobila dostatočné opatrenia na to, aby sa pes neocitol s maloletým žalobcom (v čase úrazu vo veku 4 rokov) v bližšom kontakte, naopak, keď sa maloletý pristavil pri psovi, bez ohľadu či ho on alebo ona poznala tomuto nezabránila a pokračovala aj so svojou maloletou dcérou na hojdačky ktorú boli vzdialené cca 50 metrov odkiaľ nemohla bezprostredne reagovať na situáciu, pričom je nepodstatné či by uhrýznutiu, keby bola pri maloletom vedela zabrániť alebo nie. Ak teda nedozerala na žalobcu hoci mala vedomosť o tom, že tento sa nachádza pri psovi, hrá sa s ním, kŕmi ho zanedbala riadny dohľad nad synom. Ako správne konštatoval prvoinštančný súd, ak rodič maloletého dieťaťa, ktorému iná osoba spôsobila škodu, zanedbá dohľad nad maloletým, nemožno túto skutočnosť hodnotiť ako spoluzavinenie maloletého poškodeného. Rodič maloletého dieťaťa v takomto prípade zodpovedá za škodu podľa § 420 a 438 Občianskeho zákonníka spoločne s tými, ktorí škodu spôsobili, podľa svojej účasti na spôsobenej škode. Vzhľadom na skutkové okolnosti posudzovanej veci, najmä s prihliadnutím na to, ako došlo k škodovej udalosti, porušenie preventívnych povinností žalovanej ako aj zanedbanie náležitého dohľadu matky maloletého žalobcu (pozri aj odsek 18.1 - 18.2.), možno záver súdu prvej inštancie, ktorý určil podiel žalovanej na vzniknutej škode vo výške 2/3 a matky žalobcu vo výške 1/3, posúdiť ako správny a zodpovedajúci zisteným skutkovým okolnostiam.

19.1. Vzhľadom na závery súdu prvej inštancie (pozri odsek 30.,31. napadnutého rozsudku) ako aj závery odvolacieho súdu (odsek 19.) neobstoja námietky žalobcu o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 422 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a ani námietky žalovanej, ktorá vzhľadom na celkové okolnosti prípadu považovala účasť matky maloletého vo výške 1/3 za značne podhodnotenú. Samotná skutočnosť, že sa strany sporu nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám stranám sporu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, ani nepoprel ich účel a význam.

20. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 1.224,61€ a vo zvyšnej zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady škody vo výške 612,31€ (1.836,92 € - 1.224,61€ = 612,31€) ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. potvrdil.

21. Sčasti dôvodné je ale odvolanie žalobcu, ktoré smerovalo proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti uplatneného úroku z omeškania.

21.1. Podľa § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškani a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis

21.2. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal

21.3. Omeškanie dlžníka nastáva vtedy, ak dlžník svoj dlh riadne a včas nesplní a neexistujú žiadne relevantné okolnosti, ktoré by bránili jeho splneniu. Nárok na úroky z omeškania pri omeškani s plnením peňažného dlhu vzniká bez ohľadu na to, čo omeškanie spôsobilo, pričom úroky z omeškania možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že škodca je povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal.

21.4. Zo spisu vyplýva, žalobca vyzval žalovanú listom zo dňa 22.1.2018 (č.l. 13 spisu), ktorý jej bol doručený dňa 1.2.2018 (č.l. 94 spisu) na úhradu škody v lehote 5 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Keďže nedošlo zo strany žalovanej k dobrovoľnému plneniu, dostala sa do omeškania v zmysle vyššie uvedeného výkladu nasledujúcim dňom po uplynutí 5 dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie a to dňom 7.2.2018. Odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že od 7.12.2018 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,0% a žalobca má preto právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.224,61€.

21.5. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú obranu žalobcu, ktorý žiadal priznať úroky z omeškania už 8.12.2016 a to z dôvodu, že analogicky za výzvu v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka možno považovať aj na podanie trestného oznámenia. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania už odo dňa preštudovania trestného spisu v prípravnom konaní, kedy niet pochybností o tom že sa o „žiadosti veriteľa“ žalovaná musela dozvedieť. Z trestného spisu vyplýva kto je poškodený, kto má plniť, z akého dôvodu a v akej výške a žiadosť je teda plne kvalifikovaná a zakladá splatnosť záväzku. Odvolací súd v tomto smere zastáva názor, že uvedená konštrukcia žalobcu by bola na prejednávanej vec aplikovateľná aj s poukazom na rozhodnutie R č. 74/2002 len v prípade ak by bola žalovaná ako páchatelka trestného činu, ktorým úmyselne spôsobila trestným činom majetkovú škodu právoplatne odsúdená a nie v prípade ak bola spod obžaloby oslobodená. Vzhľadom na uvedené je možné za výzvu v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka, ktorá má za následok, že žalovaná sa dostala do omeškania považovať len predžalobnú výzvu žalobcu zo dňa 22.1.2018 (č.l. 13 spisu).

22. Odvolací súd vzhľadom na uvedené v zmysle § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 5% úrok z omeškania zo sumy 1.224,61€ od 7.2.2018 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Keďže žalobca žiadal priznať úroky z omeškania už od 8.12.2016, napriek tomu, že prvý deň omeškania ako je uvedené vyššie bol až deň 7.2.2018 tak odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti v ktorej bola žaloba zamietnutá ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. potvrdil.

23. O náhrade trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Vzhľadom na pomer úspechu žalobcu v celom konaní mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 33,33%. V danom prípade úspech žalobcu v konaní predstavuje 1.224,61/1.836,92 (žalovaná čiastka 1.836,92 €, priznaných 1.224,61€), úspech žalovanej predstavuje 612,31/1.836,92 (1.836,92 € - 1.224,61€ = 612,31€ t.j. suma, ktorá bola voči žalovanej zamietnutá) a pomer úspechu žalobcu potom predstavuje 612,31/1.836,92 (1.224,61 - 612,31€ = 612,31€) t.j. 0,3333 (33,33%). O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).